

Børne Blad

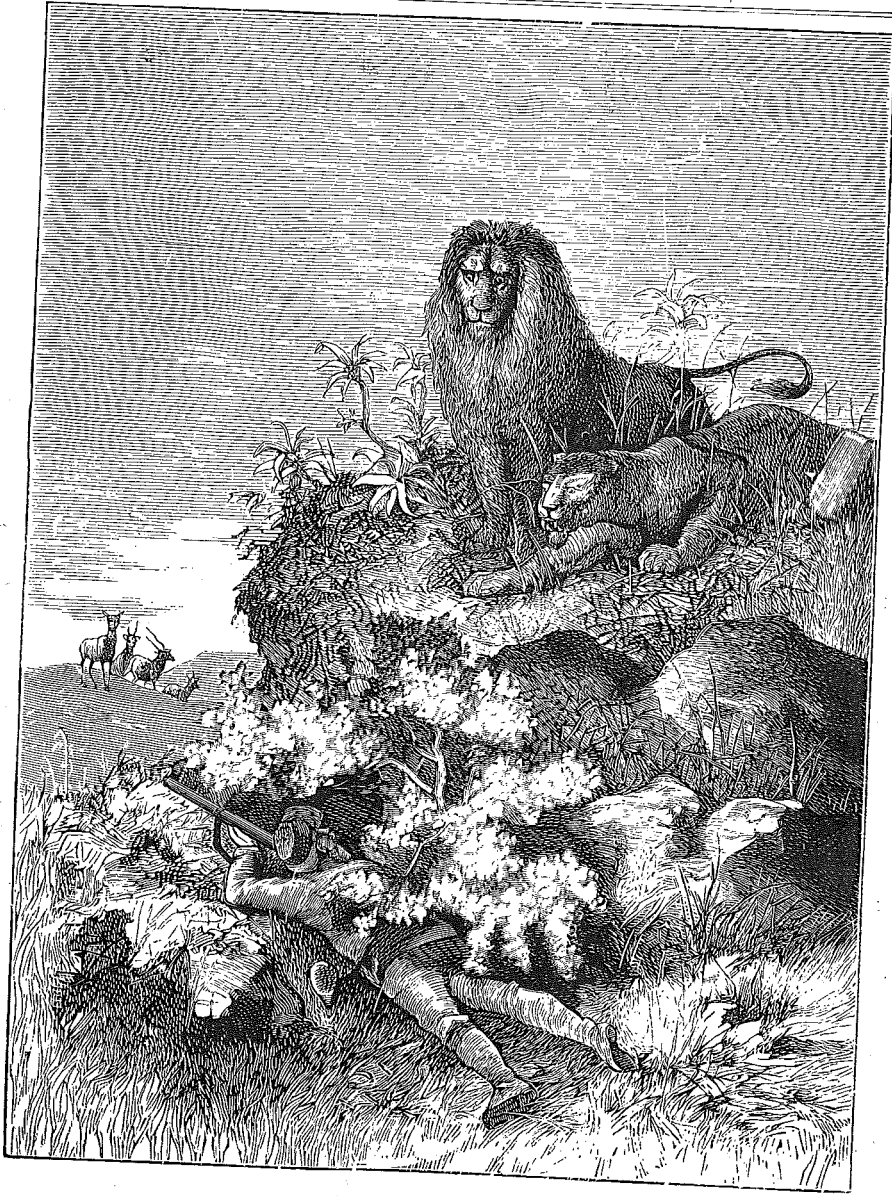
WALDOE

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 50.

13de december 1896.

22de aarg.

En farlig stilling.

Børneblad

afkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ereditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decora, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decora, Iowa.

Udervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

48. Løse.

Hustablen. VIII.

Om tjeneres pligter.

ABC-klassen: I tjener! adlyder eders herrer efter kjødet med frygt og bæven i eders hjertes enfoldighed som Kristus. (Ef. 6, 5).

Katekismus-klassen: Stykket om tjeneres pligter i hustablen.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og sp. 121 og 122 i forklaringen.

P i n k.

(Efter, Bbh. 13 og Ra'amans pige 2 Kong. 5, 1-4)

— Forholdet mellem herrer og tjenestefolk er en saare vigtig sag. I vor tid betragtes desværre dette forhold bare som et forretningspørgsmaal; den ene part giver arbejde, — den anden løn og underholdning, og dermed er den sag i orden. Gud vil, at det skal være et kjærlighedsforhold som mellem Kristus og de kristne. Den, der tjener kun for pengenes skyld, har en liden og ussel løn.

— Her er et eksempel paa kjærlighedens fulde hengivelse i tjenesten: „Hos en møller i Sverige havde lænkehunden lidt sig løs en nat i sommeren 1869. Husbonden vaagner af larmen og raaber til pigen, at hun skal binde hunden. Men udenfor døren farer hunden vildt imod hende og bider hende i armen og foden. Mølleren med flere af familien skander sig ved hendes strig straks ud; men pigen, som var en tro tjener og sand kristen, slaar døren til. — 'Lilbage', raaber hun, 'hunden er gal; jeg er alleude bidt; vogt eder nu for den; lad mig være; jeg skal nok binde den alene.' Med stor møie kæmpede hun med hunden, som ved hende gang paa gang; men hun slap den ikke, før hun atter havde bundet den, hvorpaa den straks blev stadt. Pigen gik stille og uden at klage til sit hjem, befalede sig Gud tvold og ventede høden. Den

kom ogsaa; raseriet kom og den trofaste pige døde nogle dage derefter. Men ved sin opofrende kjærlighed havde hun reddet alle de andres liv."

— Da kejser Fredrik III. blev spurgt om, hvilken tjener han har havde mest kjær, svarte han: „Den som frygter Gud mere end mig."

— Den berømte hertug Wellington red en dag sammen med en flok ryttere henover en bondees marker. Da de kom til et led, hvor der stod en liden gut, hød rytteren ham at aabne ledet; men gutten negtede det, idet han sagde, at hans husbond havde forbudt ham det, da det førte ind paa en tilsaet mark. — Rytterne hød ham da penge, men det hjalp intet. De truede ham, men ogsaa det var frugtesløst. En af rytterne, der saa meget fornem ud, red da hen til gutten og sagde i en haard tone: „Du kender mig ikke gutten min. Jeg er hertugen af Wellington og er ikke vant til at nogen modsætter sig mine befalinger. Luk kun ledet op straks, saa jeg og mine venner kan ride igjennem." Gutten tog sin lue af i ærbødighed for den mand, som hele England ærede; men med frimodighed svarte han; „Jeg er overbedist om, at hertugen af Wellington ikke vil bringe mig til at være uldydig mod min husbond; men uden hans vilje kan jeg ikke lade nogen komme igjennem." Da tog den store kriger sin hat af og sagde: „Jeg agter den mand eller gut, som hverken lader sig lokke eller stræmme til at gjøre noget imod sine foresatte. Med en hær af saadanne soldater skal jeg kunne besætte ikke alene Frankrig, men hele verden." Efter at have givet gutten en guldmünt, red han raast tilbage.

— En vognmand i Tyskland sendte engang sin tjenestegut til messen eller det store marked i Leipzig. Da dette var tilende kom alle andre tilbage men vognmandsbrengen blev borte. Der blev skrevet til flere steder for at forhøre, hvor han var blevet af, men han var ikke til at opspørge. Vognmanden tvilede derfor ikke længere, at han havde løbet sin bet, og ventede ikke mere at faa ham at se. Men en morgen ganske tidlig bankede drengen paa porten, hilste muntert og fornøjet paa vognmanden og sagde: „God morgen, husbond! I har dog vel aldrig troet, at jeg som en skelm var løbet bort fra eder med heft og vogn og gods? Nei, jeg har i den tid, jeg har været borte, havt eders fordel for sig; thi da der skalde sendes nogle skjømænd fra Leipzig til Polen, paatog jeg mig at bringe dem derhen. Og derved er det skeet, at jeg nu overlever eder en ny vogn istedenfor den gamle. Lo af eders beste var ogsaa gamle; her er et par nye i deres sted, og I faar desuden en pung med dukater i. Har jeg ikke gjort mine fager godt?" Vognmanden blev derover saa forbauset, at han i sin overraskelse og glæde sagde til ham: „Du er en slyngdreng, og en tro tjener; jeg skænker dig det alt sammen."

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

48. Lesson.

TABLE OF DUTIES. VIII.

Servants and laborers.

ABC Class: Servants, be obedient to them that are your masters according to the flesh, with fear and trembling, in singleness of your heart, as unto Christ. (Efes. 6, 5).

Catechism Class: The whole portion in the Catechism concerning duties of servants and laborers.

Explanation Class: Same as above, and Qu. 121 and 122.

SUGGESTIONS.

(Eliezer, B. H. 13, and the maid-servant of Naaman, 2 Kings 5, 1-4).

— A successful business man said there were two things he learned when he was eighteen, which were ever afterwards of great use to him—namely, "Never to lose anything, and never to forget anything." An old lawyer sent him with a very important paper, and gave him instructions as to what he should do with it. "But," said the young man, "suppose I lose it; what shall I do then?" "You must not lose it," answered the lawyer. "I don't mean to," answered the young man, "but suppose I should happen to do so?" "But I say you must not happen to; I shall make no provision for any such occurrence; you must not lose it." This put a new train of thoughts into the young man's mind, and he found, that if he was determined to do a thing, he could do it. He made such a provision against every contingency that he never lost anything. He found this equally true about forgetting things. If anything of importance was to be remembered, he pinned it down on his mind, fastened it there, and made it stay. He used to say: "When a man tells me that he forgot to do something, I tell him he might as well have said, 'I do not care enough about your business to take the trouble to think of it again.'"

— Henry Ward Beecher once got a letter from a youth, asking him to find him an easy berth. He replied as follows: "If you wish an easy berth, don't be an editor. Do not try the law. Do not think of the ministry. Avoid school-keeping. Let alone all ships, stores, shops, merchandise. Abhor politics. Don't practice medicine. Be not a farmer nor mechanic; neither be a soldier nor sailor. Don't work. Don't study. Don't think. None of these are easy. Oh, my friend! you have come into a hard world. I know of but one easy place in it, and that is the grave."

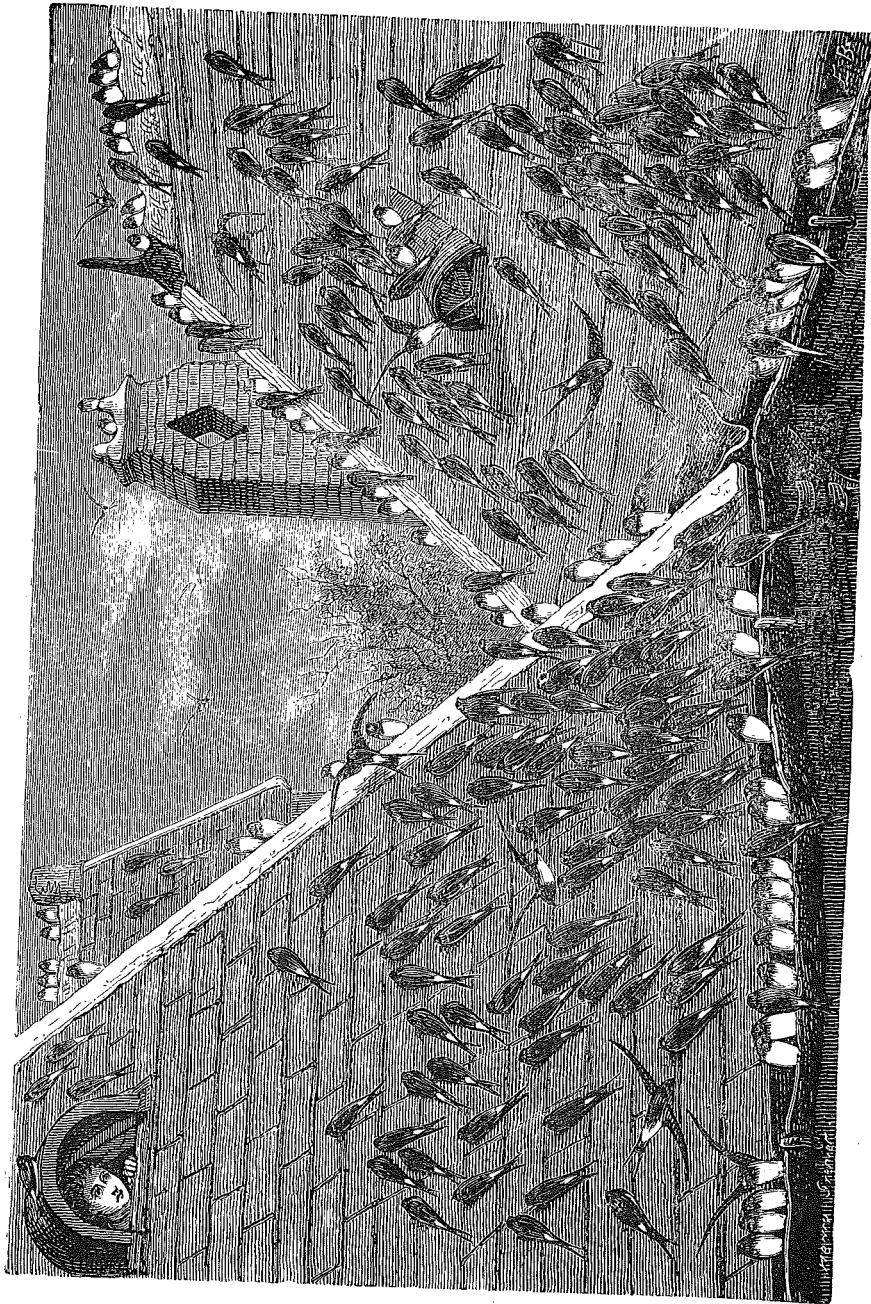
— Faithful servants make kind masters.

— When Washington's secretary excused himself for the lateness of his attendance, and laid the blame upon his watch, his master quietly said, "Then you must get another watch, or I another secretary."

— A Polish gentleman was driving on a winter's day toward the village of Ostrowo, accompanied by his servant Jacob, who rode in front of the sledge. Before reaching the village they were obliged to pass through a large and lonely forest. It was already towards evening, and the servant, therefore, suggested to his master, that it would be better to stop over night in an inn, which was at the entrance of the forest, as the woods were filled with wolves, who were desperate with hunger. The master was, however, one of those men, who can never accept advice from a servant, no matter how good it may be. He therefore answered very harshly: "I suppose you are tired of riding, but that is no matter, we must on to Ostrowo to-night whatever happens." And so they continued as rapidly as the horses could go. They had scarcely entered the woods before the gentleman heard a loud howling behind him, and when he turned around, he saw a pack of wolves rapidly approaching. "Jacob, Jacob!" he cried, "the wolves, the wolves!" The faithful Jacob did not say a word, but let his master pass, and rode between the sledge and the wolves. He now drew his pistols and opened fire on the wolves. In this way he kept them at bay until his powder gave out. Then he said to his master: "Sir, I must sacrifice my bay, and join you on the sledge, otherwise we are lost." "As you think best," was the answer, and in an instant Jacob had jumped from his horse to the sledge. When the wolves caught up, he let the horse go. It seemed as if they would get a good lead by this maneuver, but ere long the wolves were right behind them again. Some of them began to jump for the sledge. The gentleman now gave himself up as lost, but Jacob said: "Master, now will I in God's name do you the last service, I can offer. Yonder you can see the lights of Ostrowo, and you can reach it, if I can succeed in keeping the wolves at bay for only two minutes. Care for my wife and children. Farewell, and think sometimes of poor Jacob." With this he drew his saber, and leaped into the midst of the wolves. These hesitated only an instance and then attacked him from all sides, and soon overpowered him. His master meanwhile escaped unharmed. As soon as possible he gathered together some brave men and returned to the woods, but he found only the bones of his faithful servant. These he gathered and provided a burial for. He also cared in a fatherly way for the bereaved wife and children, and was henceforth a kinder and more friendly master to all his servants. Often he lamented with tears the fact that he could not remember his faithful servant without bitter remorse.

Den indiske slangebæjger.

Staler.

En Afrikas søn.

(Slutning.)

Men da han saa naaede land sidste gang, var det ogsaa forbi med hans kræfter; han sank bevidstløs om.

20. Den ædle redningsmand.

Stormen varede til henimod midnat; men derefter stilnede det af, og da solen næste morgen steg op, var uveiret forbi; men resterne af skibet var knust mellem klipperne.

Man søgte at gjøre alt muligt for at pleie den modige redningsmand. Det varede temmelig længe før det om aftenen lykkedes at bringe ham til bevidsthed, og da han vaagnede, følte han sterke smerter. Næste dag fik han voldsom feber og talte i vildelse. Endelig kom om eftermiddagen et dampskib forbi; og de skibbrudne blev tagne ombord. Heldigvis var en læge fra hovedstaden ombord; han tog straks Simon under sin behandling, og ingen kunde faa en bedre pleie end den ædle neger, som alle tappedes om at lobbprise. Imidlertid lettede dampskibet anker og stævne for fuld damp mod hovedstaden, hvorhen den naaede uden noget uheld.

Med lynets hurtighed blev det bekendt i byen at Berno havde lidt skibbrud, og alle, som havde haft slegtninger ombord paa det forulykkede skib, skyndte sig ned til havnen til den dampbaad, som havde søt de reddede med tilbage. Her kunde man være vidne til de mest gribende scener — heftig smerte over at have mistet en kjær eller jubel over atter at kunne trykke i sine arme den, for hvis liv man havde bævet. Omtrent 30 mennesker var omkomne ved skibbruddet under forsøget paa at svømme iland. Men hvor mange flere vilde ikke være druknede, hvis ikke Simon havde vist saadant heltemod! Hans navn var snart paa alles læber, og hele byen talte med begejstring om hans mod og udholdenhed.

Lægen vilde, at han skulde bringes paa hospitalet; men den købmand, hvis hustru og syv børn han havde reddet, vilde paa ingen maade tillade det.

„Jeg forlanger paa det mest bestemte, at han skal bringes til mit hjem“, sagde han, „og der skal han nyde al den pleie og kærlighed, som vi er istand til at yde ham.“

Og købmanden havde ikke lobet for meget. Hvilken lykke følte ikke Simon ved at føle disse menneskers kærlighed og taknemmelighed, og efterhaanden kom han ogsaa til kræfter igjen. Blandt dem, som besøgte ham under hans sygdom, var ogsaa keiseren og keiserinden af Brasilien. Den brave negers øine fyldtes med taarer, da keiseren hængte en stor guldfjede med en stor guldbmedalie i om hans hals. „Aldrig har nogen i saa høit grad som dig fortjent en saadan udmerkelse“, sagde keiseren. „Vær den som et tegn paa din keisers agtelse og taknemmelighed.“

Han fik saa indtrængende anmodninger om at bosætte sig i hovedstaden, at han besluttede sig til at forandre sin første bestemmelse om at tage bolig i Santa Catharina; han følte, at han i Rio Janeiro havde erhvervet sig venner, hvis kærlighed aldrig vilde svigte. Og sine medmenneskers kærlighed og agtelse ansaa han for den største af alle jordiske statte. Saa bosatte han sig da her og levede æret og agtet af alle i den store by, hvor han fortsatte sin velgjørenhed og hjælpomhed mod sine medmennesker. Ikke mindst havde hans sorte brødre i ham en trofast ven, der saa ofte kom dem til hjælp baade paa den ene og den anden maade.

Sandelig et saadant menneskeliv var ikke levet forgæves. Og hvorledes bringer ikke hans forunderlige livshistorie os til at tænke paa Josefs ord til sine brødre: „J tænkte ondt mod mig; Gud tænkte det til det gode for at gjøre det, som sees paa denne dag, at holde meget folk ilive.“

Fra barnelivet.

En liden gut læste en dag for sin mor i det nye testamente, og da han kom til ordene: „Røbe har huler, og himmelens fugle reder; men menneskens søn har ikke det, hvor til han kan helde sit hoved“ (Luk. 6, 58), piplede taarerne ud af hans øine og faldt som klare regndraaber ned i bogen, hans lille bryst bevægede sig heftigt, og tilsidst hulkede han høit. En tid lang kunde han ikke fremføre et ord til svar paa moderens spørgsmaal: „Hvad feiler du dog, min gut?“ Endelig kom svaret hullkende og flammende: „Mor, havde jeg dog blot været med der, da vilde jeg rigtignok have givet ham min hovedpude.“

En god datter.

Kirkeuret i byen B. i Ost-Preussen havde just med sterke slag forkyndt, at klokken var 12, og straks derefter strømmede en stor skare pigebørn ud af døren paa døtre-skolens statelige bygning. De var i de forskjelligste aldre, men alle børn saa fornøiede ud og snakkede lidligt om undervisningen.

Iblandt dem var der tre piger paa omtrent fjorten aar, Magda Forsec, oberstens eneste datter, Helene Walter, bergmesterens ældste datter, og Grethe Markwald, hvis far var en dygtig murmester. De to første var fint paaklædt, den tredje havde derimod kun en tarvelig lærredskjole paa, men den var ren og pen; og pigens ansigt straalende af friskhed og bar saa tydelig præg af hjertensgodhed og venlighed, at det var let forstaaeligt, at hendes kamerater elskede hende.

„Al, Grethe“, sukkede Magda, „kunde jeg blot en gang skrive saa god en stil som du! Frøken Hansen roste dig mest idag.“

Grethe lo. „Seg vil hjælpe dig lidt næste gang, hvis du vil have det“, svarte hun. Det har jo vor lærerinde givet lov til.“

„Mor vil idag tage med os ud i skoven“, fortalte Helene Walter efter en liden pause, „følg med derud.“

Magda sagde med glæde ja; men Grethe svarte: „Tak, kjære Helene, idag maa jeg blive hjemme for at lære de salmer, presten har givet os for.“

„Na, du er altfor slittig, vi andre er langt fra saa samvittighedsfulde.“

„Ja, I behøver det maaske heller ikke saa meget, som jeg; I ved jo, at jeg vil tage lærerindeexamen.“

„Hu, ha“, udbrød Magda, „hvor kan du ønske at blive lærerinde, altid at skulle trækkes med uopdragne børn.“

„Du ser nu kun paa den daarlige side derved, men forestil dig“, sagde Grethe med straalende øine, „hvor skønt det maa være, at saa Guds ord i saa mange smaa hjerter og nedlægge kjærligheden til alt godt i dem. Var jeg en gut, saa vilde jeg være prest, men da jeg kun er en pige, maa jeg nøies med at blive lærerinde. Lev nu vel for idag, her stilles jo vore veie.“

Hun trykkede hjertelig veninderne i haanden og skyndte sig saa videre til forstaden.

Langt borte kunde hun se huset, hvor hun boede, og undre sig over, at en stor menneskemængde var forsamlet udenfor.

En pludselig angst kom over hende; hun gab sig til at løbe det korte stykke hen til huset, slæi op ad trapperne og aabnede forsigtig døren.

Et sfrig undslap hendes læber; thi paa en baare midt i stuen laa hendes kjære, dyrebare fader saa hvid som et lagen i ansigtet og med brustne øine, og moderen knælede hulkende ved hans side. Den gamle doktor Brun var der ogsaa, men han satte et beklumret ansigt op og sagde til Grethe: „Statkars barn, det var en slem forstrækkelse for dig; din fader er styrket ned fra et stillads, da han tog bygningen i øiesyn, og har forslaaet sig slem. Tag dig sammen, at du ikke forøger hans lidelser ved at ytre din smerte altfor voldsomt.“

Derefter forlod han værelset, da han desværre ikke kunde hjælpe den syge mere.

Grethe adlød, hun undertrykte tappert sin hulken og hviende sig ned over faderen, hos hvem bevissheden pludselig syntes at være vendt tilbage. Med et inderligt kjærlighedsblik omfavnede han sine kjære og lagde, for svag til at kunne tale, sin kones og datters haand i hinanden, endnu et suk, da var det forbi!

Fru Markwald kastede sig med et sfrig forvilet over sin egtesælles lig; ogsaa Grethes ansigt strømmede over af taarer, og det var, som hendes hjerte skulde bryde af sorg; men hun beherskede sig og bad sit „Fadervor“. Da tog hun og løftede moderen blidt op og sagde: „O, kjære mor, se kun, hvor fredelig far sover; han er gaaet til den kjære Gud. Græd ikke saa meget!“

(Fortsættes.)

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forstudsbetaling vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1891, 1892, 1893 eller 1894 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1897. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUBL. HOUSE,
Decorah, Iowa.

En gut fra Siam.

I april maaned sidste vaar foregik i Banse kirke en enestaaende og sjelden høitidelig handling. En flamesift gut, der var noget over 20 aar gammel, blev døbt.

Guttens historie er i korthed følgende:

I august 1893 lastede skibet „Emilie Marie“ i Bangkok; dets kaptajn er E. Tønnesen fra Banse. Just som skibet var færdig til at seile, kom en næsten nøgen gut ombord. Kaptainen lod ham blive, og gutten har siden ikke forladt skibet. Nu er han en slink jungmand, og kaptainen omtaler ham som en i alle maader brav gut. Han havde i de henved tre aar, som han havde været ombord, lært saa meget norsk, at han kunde gjøre sig forstaaelig. Men det kostede ham megen møie, da det falder ham vanskeligt at udtale flere bogstaver. Han var dog iwaar kommen saavidt, at han nogenlunde kunde læse i bog samt kunde de ti bud og troesartiklerne udenad og kunde skrive pent baade flamesift og norsk skrift.

I det sidste aar havde gutten flere gange yttret ønske om at blive kristen, og da „Emilie Marie“ en dag i april maaned kom ind til hjemstedet, gif kaptainen straks til sognepresten, som erklærede sig villig til at døbe ham, hvis det viste sig, at han havde saavidt kristendomskundskaber, at det kunde forsvares.

Daabshandlingen fandt sted søndag den 19de april i Banse kirke, som var omtrent fuld af folk. Det var provst Koren, som forrettede daaben. Handlingen var fra først til sidst gribende.

Ombord var gutten kaldt „Keo“ og til-

dels „Keo Bangkok.“ I daaben fik han navnet Keo Emil — det sidste navn efter kaptainen, hvis fornavn var Emil. Paa spørgsmaalene svarede han høit og tydelig „ja,“ saa det kunde høres over hele kirken.

Keo Emil er af middels vækst og ser sterk ud. Der er noget barnsligt over ham, som gjør ham tiltrækkende. Skibets redere skjæntede ham paa daabsdagen et ur til værdi af 50 kroner.

Idet vi meddeler ovenstaaende efter en beretning i et af vore dagblade*), antager vi, at det er de fleste af vore læsere bekendt, at Siam er et kongerige i Bagindien. Det har liden betydnning i sammenligning med de større asiatiske stater, og dog er det et ikke saa lidet rige; det er henved dobbelt saa stort som Norge og har mere end dobbelt saa mange indbyggere som vort fædreland. Det er et frugtbart hjermland, i hvis dale man blandt andet dyrker sukker, ris, mais og bomuld. Hovedstaden Bangkok er en stor handelsby.

*) Morgenbl.

Dpl. paa gaader i nr. 48.

Stjulte dyr: 1. Ærn, abe, hund. 2. Ærn.

Sirtantgaade: K I N A
I V E R
N E R O
A R O N

Geografisk gaadespørgsmaal.

Nævn mig nogle byer, hvori der altid er is baade sommer og vinter!

Billedgaade.

1 $\frac{e}{s}$ er E